



Kultúrharca a könyvhéten

2011 június 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nehogy azt higgyük, hogy egy könyvnap dukál az író-olvasó magyarnak. Kett? volt, van és lesz abból, ahogyan ebben az országban lassan mindenb?l kett? akad. Elmondom, mire gondolok. A Vörösmarty téren a hétvégi könyvünnepen éppen úgy elkülönültek balosok és jobbosok, ahogyan a szürke hétköznapokon

A posztmodern penklubos csapat jórészt a Gerbeaud-tól a Párizsi Áruházig üldögél, a mieink a Váci utca torkolatától a tér másik oldalán. D. L. azt mondja nekem, ez már hosszú id? óta így van, és tényleg. Észreveszem, hogy Esterházy Péterék kizárólag a nagyszínpad körül társalognak, a tér „innens?” oldalán viszont Csoóri Sándor bukkan fel, és Duray Miklós társaságában magam is itt dedikálom szerény életm?vem legújabb darabját.



Ezen a szent napon, a magyar könyv ünnepén tehát kizárt, hogy jobboldali író „amoda” menjen, és nekik sincs „itt” sok keresnivalójuk. Cseréptörés nélkül zajlik tehát a dedikálás, és hacsak el nem téved, a Püskiékt?l az Ab Ovóig húzódó szellemi és fizikai távolságot él? emberfia le nem küzdi.

Észak-Írország jut eszembe, ahogyan der?sen szemlélem a kettészakadt könyvünnepet és a határvonalnál elsuhanó Moldova Györgyöt.

A kilencvenes években a békefolyamat pártfogói kitalálták, hogy a belfasti katolikus és protestáns politikusokat kiutazzatják Dél-Afrikába, hogy közösen tanulmányozzák az apartheid lebontását, a békés egymás mellett élés mindennapjait. Szép terv is lett volna, csak hogy az érintettek már a közös repül?gépre sem ültek fel, s?t Dél-Afrikában két külön programot szerveztek nekik, mert egy pillanatra sem óhajtottak közösködni a túloldallal.

Persze, könny? az északíreknek... A Falls negyedben és a Shankillben nincs olyan, hogy egy kicsit protestáns vagyok, egy kicsit katolikus. Próbálná csak valaki kérd?re vonni a Vörösmarty téren dedikáló író, hogy miféle az identitása, lenne haragszomrád, és joggal, teszem hozzá.

Én csak annyit kérek, ne hazudjunk. Legalább magunknak ne. Magyarországon szakadatlan kultúrharca zajlik, és belátható id?n belül nem is ér véget.

Siránkozhatunk persze, hogy miféle szörny?ség ez a kultúrharca, de megfigyeltem már, hogy a saját pártatlanságáról elcsukló hangon valló író, újságíró mégis csak valamelyik oldal lapjában publikál. Légüres térben nem létezik sajtótermék Magyarországon, és ha igen, a kutya sem veszi meg. És persze, rendkívüli intelligenciája

a „pártatlan” író ugyanúgy érdekkörök és ízlésklubok felé taszítja, mint pártos társait. Vagyis: függetlenség magától értetődően nem létezik, van viszont a szép, kövér hazugság, hogy jaj, de szeretek én minden értékes embert és alkotót a világon, tartoznék bárhova, csak a minőség érdekel, senki hátszágát nem nézem, és így tovább.

Akkor, ha így van (nincs így...), tessék mondani: miért nem ugrik be Spiró György egy fordulatosan megírt rovásírásos ábécéért a Magyar Menedék Könyvesházhoz, és lassú léptekkel miért nem ballag át a túloldalra, és gratulál Csurka Pista bátyánk Ungvári Tamás legújabb opuszához? Pedig gesztusnak sem volna utolsó...



Azért, mert az a pre igazság, hogy nincs beszélőnk egymással. Párhuzamos kultúrát építgetünk: az ízlésük, szófordulataik, témaválasztásuk nem a mi ízlésünk, szófordulataink, témaválasztásunk, és viszont. Szörny?, hogy ez így alakult? Persze. Lehetséges változtatni rajta? Belátható időn belül nem.

Az északírek becsületesebbek, mint mi, a csendes magyarországi polgárháború tábornokai és közlegényei. Legalább nem hazudoznak, hogy közük volna egymáshoz. Nálunk időnként az a rémkép tnik el?, hogy igenis szót kellene értenünk ebben-abban... Felesleges igyekezet. Az efféle közeledés ugyanis nem parancsszóra zajlik, és még mindig becsületesebb a barátaink társaságát keresni, mint agyonszeretni valakit csak azért, hogy a saját el nem kötelezettségünket (valójában ostobaságunkat) demonstráljuk.

Tehát az időn sem bográcsozunk együtt Kornis Micuval. Hát, ez van. Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen



„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló